

עפ"ת 53424/03/15 - אבו רביעה זיאד נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 53424-03-15
02 יוני 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

בעניין: אבו רביעה זיאד באמצעות ב"כ - עו"ד רומן קוגן

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל באמצעות ב"כ - עו"ד דרור שטורק מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין) של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה השופט לנדסמן), מיום 16.2.15 בתת"ע 5512-04-14, לפי הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות לפי תקנה 47(ד), 23(א)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, ונידון לעונשים של פסילה בת 5 חודשים, קנס כספי, פסילה על תנאי והתחייבות.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 14.4.14, עת נהג המערער ברכב, על כביש 60, מכיוון צומת שוקת לכיוון שבט אבו כף, ביצע עקיפה מסוכנת בדרך לא פנויה, תוך חציית קו הפרדה רצוף, ובהמשך נהג בקלות ראש, בכך שביצע עקיפות מסוכנות, זיגזג על הכביש ונמלט מניידת המשטרה, תוך שהוא אינו מציית להוראות שוטר במדים שהורה לו לעצור.

לאחר שמיעת ההוכחות, הורשע המערער. בית המשפט קמא העדיף את גרסת השוטר שהיה עד לביצוע העבירות, על פני גרסתו של המערער, שטען כי לא ביצע את העבירות המיוחסות לו, לא נהג בפראות ובסופו של האירוע, לא הבחין כלל בניידת שמסמנת לו לעצור, ועל כן לא עצר.

נגזרו עליו העונשים הנ"ל.

ב"כ המערער מלין הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

דין

הערעור על הכרעת הדין

ב"כ המערער מעלה מספר טענות כנגד הכרעת הדין כדלקמן:

1. דו"ח ההזמנה לדין נשוא כתב האישום נערך על ידי שוטר שלא היה עד לאירוע, אלא על בסיס עדות שמיעה של מפקדו, עד תביעה 1. במהלך ההוכחות הוכח, כי עד תביעה 1 אינו בעל ידע והכשרה הנדרשים לאכיפת עבירות תעבורה, אינו יודע להבדיל בין קו הפרדה רצוף לבין שטח הפרדה המסומן על הכביש, ואינו מכיר הוראות החוק בנוגע לעבירות תעבורה, הנחיות ונהלים. בנוסף, הוא פעל בניגוד לנהלים ולהנחיות.

איני מקבלת טענה זו. בית המשפט קמא התייחס במפורש לעדותו של עד תביעה 1, וקבע כי היתה מהימנה. העד הבחין בעבירות באקראי תוך כדי נסיעה בדרך, ותיאר אותן, הן במזכרו והן בבית המשפט, בפרוטרוט. העובדה שאינו מכיר נוהל מרדף או נהלים אחרים, נידונה על ידי בית משפט קמא, ונקבע, כי ידיעתו או אי ידיעתו של העד אינן רלוונטיות לאשמתו של המערער. מקובלת עלי עמדה זו של בית המשפט קמא. גם אם העד אינו בקיא בנוהל זה או אחר של המשטרה, השאלה היא, האם עדותו מהימנה, והאם הוא יכול לדווח נכונה על עבירות שהיה עד להן. בית המשפט קמא התייחס במיוחד לעבירה של עקיפה בקו הפרדה רצוף, וציין בהכרעת הדין, כי תאורו של העד לא כלל אמירה כי מדובר בקו רצוף. לפיכך, זיכה אותו מעבירה זו, והרשיעו בעבירה של עקיפה לפי ס"ק ד, שעובדותיו עלו מעדותו של העד.

ביחס ליתר העבירות, כגון נסיעה רשלנית תוך זגזוג בין הנתיבים ולאחר מכן אי ציות להוראות השוטר, מסר העד פירוט מדויק ועדותו גם נתמכת בגרסתו הכתובה של המערער על הדו"ח. אין צורך במיומנות מיוחדת כדי להבחין ולדווח על אדם שנוהג בפראות תוך זגזוג בין הנתיבים, ולאחר מכן אינו מצייט להוראת שוטר במדים וממשיך לברוח. על כן, לא היתה כל מניעה להרשיע את המערער על פי עדותו של העד.

2. בכתב האישום יוחסה למערער עבירה אחת של עקיפה מסוכנת בדרך לא פנויה, תוך חציית קו הפרדה רצוף. לא כל יסודות העבירה הוכחו, וערך הדו"ח העיד כי אינו יודע כמה עקיפות ביצע המערער או פרטים לגביהן, ולא ידע לשייך את סעיף האישום של העקיפה למערכת עובדתית מסוימת. למרות זאת, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירה חמורה פחות, תוך שהוא מתאים את סעיף האישום הראשון המתייחס לעקיפה של רכב כלשהו שאינו הניידת, לעקיפת הניידת, כפי שתאר אותה עד תביעה 1. לא ניתנה למערער אפשרות סבירה להתגונן ביחס לעבירה בה הורשע בסופו של דבר.

גם טענה זו אין בידי לקבל. ע.ת. 1 העיד ומסר פרטים ביחס לעקיפה של המערער את הניידת. בית המשפט קמא זיכה אותו מעבירה של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, מאחר ופרט זה לא עלה מעדותו של העד. עם זאת, הרשיע אותו על פי גרסת העד, בעבירה של עקיפה אסורה בדרך לא פנויה. לפי ס"ק (ד). לנאשם היתה אפשרות להתגונן כנגד אישום זה, לאחר ששמע את עדותו של עד תביעה 1 וחקר אותו בחקירה נגדית. עד התביעה ציין במפורש, כי המערער עקף אותו בצורה מסוכנת, באופן שנכנס במהירות לנתיבו ולאחר מכן עבר לנתיב הימני, תוך שהוא גורם לניידת לבלום בלימת חרום, ולרכב שבנתיב ליד, לסטות מנתיבו. הדברים נאמרו במפורש בדו"ח שערך השוטר, וגם בבית המשפט, כך

שלא ברור מדוע סבור ב"כ המערער, כי לא ניתנה למערער הזדמנות להתגונן.

3. ככל שנגרמה הפרעה כתוצאה מהמעבר של הרכב לנתיב ימין מנתיב שמאל, מדובר בעבירה של סטייה מנתיב הנסיעה, בניגוד לתקנה 40(א) ולא על תקנה 47(ד), ומכל מקום, המערער טוען לנסיבות שמפורטות בתקנה 47(ג).

איני מקבלת טענה זו. השאלה נידונה במפורש בחקירתו של ע.ת.1:

"ש. האם מוכר לך סייג תקנה 47 ג המאפשר עקיפת רכב מימין בכביש חד סטרי בעל שני נתיבים כשרכבים נוסעים ב-2 טורים, אני טוען שהעקיפה היתה מותרת נסע בנתיב ימין בטור וחלף על פני רכב ?

ת. זה לא מה שהיה. אני יוצא לעקיפה של רכב מתקרב לרכב שאני מבצע את העקיפה, אני עובר לנתיב שמאל לעקוף רכב מימין, אני מתקרב לרכב ומגניח מאחרי רכב וסוטה במהירות, עוקף אותי מימין ושובר שמאלה כדי להיכנס לפניי. אני בולם כדי לא להיכנס ברכב ואותו רכב שהיה מימיני יורד מהדרך. המהירות לא הגיונית".

על יסוד התרשמותו מהעד, קבע בית המשפט קמא כי מדובר בעקיפה ולא בסטייה מנתיב לנתיב. בקביעות אלה שמבוססות על אמונו של בית המשפט בעד ודחיית גרסת המערער, אין מקום להתערבות.

4. קיים חשש לסיכון כפול בכך ששני סעיפי אישום מתייחסים לאירוע של אי ציות להוראות שוטר והמלטות מהמטרה. המאשימה אינה רשאית לכלול בכתב האישום עבירת סל נוספת המבוססת על אותו מעשה ואותן יסודות עובדתיים. די בכך שיסודותיה של עבירה אחת כלולים ביסודותיה של האחרת על מנת שיחול איסור על אישום נפרד עליהם.

לא ראיתי איזו חפיפה קיימת בין הסעיפים, אשר כל אחד מהם חל על חלק אחר של התנהגותו של המערער בכביש. בכל מקרה, המערער קיבל עונש אחד בלבד.

5. לא היה מקום להרשיע את המערער בעבירה של אי ציות לשוטר בניגוד לתקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה, לאחר שהוכח כי עד תביעה 1 פעל בניגוד לנהלים, ואף אינו מכיר אותם, ויחוס העבירה מתבסס כולו על תחושתו הסובייקטיבית של העד, והסברה כי הנהג נמלט ממנו. לא הוכח במידה הנדרשת במשפט פלילי, כי המערער ראה או שמע במהלך הנסיעה שהשוטר מבקש לעצרו. קיימת אפשרות שנהג רכב שנוסע במרחק כלשהו שלא הוכח, לא יבחין בפנס המהבהב שמוחק בתוך הניידת. בנוסף, לא היה מקום לדחות את הטענה שיתכן וקרני השמש השתקפו בשמשת הניידת, ועל כן הפריעו למערער לראות את השוטר והפנס המהבהב בתוך הרכב. התביעה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי המערער ראה את האורות הכחולים ושמע את הסירנה. בנוסף על פי התקנה, על התביעה להוכיח כי הנהג ידע שההוראה מכוונת אליו, והדבר לא נעשה כן. היה מקום לקבל את גרסתו כי נסע ברכב עם חלונות סגורים ורדיו פועל, ורק כאשר נכנס לדרך העפר וראה את הרכב שרודף אחריו, תחילה לא ידע כי מדובר

בניידת משטרה, וכשהבין שמדובר בשוטר, עצר.

אני דוחה גם טענות אלה.

ראשית, עניין קרני השמש שהאירו על שמשת הניידת נטען בעלמא, ולא בוסס בראיות, נהפוך הוא, עד תביעה 1 כפר בכך מכל וכל.

שנית, עד התביעה העיד במפורש כי מדובר בצליל חזק, אשר נהגים תמיד שומעים אותו, וגם המערער ככל הנראה שמע, מהטעם שהאיץ את מהירות נסיעתו.

"ש. מזה שאתה שמעת את הסירנה והפעלת את הכחול מהבהב שהוא בתוך הרכב הסקת מזה שהנהג שנסע ברחק כלשהו ממך שלא ידוע המרחק, היה אמור לשמוע ולראות וזה מספיק כדי להגיע למסקנה שהוא החל להימלט ממך?"

ת. נכון

ש. זאת אומרת עבירה של אי ציות להוראות שוטר מתבססת על מערכת עובדתית שתיארת עכשיו?

ת. לא, עצם עובדה שהגביר מהירות ונאלצתי לנסוע אחריו והוא המשיך לזגזג ולעבור פס לבן משמע שהבין שהוא בורח ממני".

אין דרך אחרת להוכיח כי אדם שמע רעש של סירנת משטרה וכריזה, אלא בראיות נסיבתיות. ראיות אלה נמצאו לבית המשפט קמא, הן בהתנהגותו של המערער, והן בדבריו לאחר האירוע לשוטר שערך את הדו"ח. כל אלה, ביחד עם עדותו של עד התביעה, כי מדובר בקולות חזקים, שנהגים שומעים אותם בדרך כלל, הביאו את בית המשפט קמא לקבוע את המימצא שקבע, ולא מצאתי לנכון להתערב בו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

ב"כ המערער טוען, כי רישיונו של המערער דרוש לו עד מאד לצורכי פרנסתו ופרנסת בני משפחתו, ובאם לא יבוטל גזר הדין, יגרם עיוות דין ומשפחתו תיזרק למעגל חובות, ממנו לא תוכל להתאושש. עוד נטען כי העונש חורג מכל פרופורציה עונשית.

גם טענה זו יש לדחות בהיותה נטענת באופן סתמי, ומבלי להציג פסיקה הולמת, לפיה העונש חורג מהמקובל.

מדובר בנהג חדש שקיבל את רישיון הנהיגה שלו בשנת 2013, דהיינו, שנה לפני האירוע, והספיק לזקוף לחובתו הרשעה בשימוש בטלפון תוך כדי נהיגה. העבירות בהן הורשע בתיק זה חמורות. המערער סיכן את המשתמשים בדרך, עת נהג נהיגה רשלנית, זגזג בין הנתיבים, ולאחר מכן ברח מהשוטר. העונש שהושת עליו לחלוטין אינו סוטה מהמתחם ההולם ולא מצאתי לנכון להתערב בו.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

הרישיון יופקד עד 1.7.15 במזכירות.

ניתן והודע היום, ט"ו סיוון תשע"ה, 02 יוני 2015, בהעדר הצדדים.